

Plugul blestemat

Vasile Alecsandri

Vecină cu moșia bogată și domnească
Se-ntinde o câmpie mănoasă, răzeșească,
Pe care o pândește avanul domnitor
Cu poftă nesățioasă, cu ochi adunător.
El vrea ca să-și cârpească hlamida aurită
Cu zdreanța sărăcimii de veacuri moștenită.
Dar nu vrea răzeșimea să-i vândă-al său ogor,
Căci e legat prin sânge pământul de popor.
Nu vrea? răcnește vodă... Prostimea întetăită
Ridică azi din țărână ființa-i umilită
Și îndrăznește a-și pune voința-n fața mea?
Să afle dar ce-i vrerea atunci când domnul vrea!"

A doua zi o ceată de mulți neferi călare,
Înconjurând pe vodă, pășesc peste hotare,
Și ca să tragă-o brazdă, aduc un mare plug,
Unealtă de răpire cu șase boi în jug...
Câmpia năvălită lucește verde-n soare,
Dar un fior pătrunde în orice fir și floare.
Și via ciocârlie cântarea și-a curmat,
Și zarea se-nvelește c-un nor întunecat.

Din capătul câmpiei începe plugul rece
Să tragă brazda neagră pe locul unde trece
Și pajiștea atinsă geme ne-ncetat
De-a fi-njumătățită prin fierul blestemat.
Văzduhul se răsună de strigăte de ură
Și plugul lasă-n urmă-i în verdea bătătură
O rană lungă, largă, din care amărât
Se-nalță în cer blestemul pământului răpit.

Și tot înaintează plugarii... când deodată
O falnică româncă în cale se arată,
Frumoasă, tristă, naltă, pe frunte cu ștergar
Și c-un pruncuț la sânu-i, pășind măreț și rar.
Ea vine și în față cu boii se oprește,
Din ochi aruncă fulgeri, apoi așa grăiește:
Vrei să ne prăzi tu, vodă, avutul strămoșesc?
A! dacă nu ai teamă de trăsnetul ceresc,
Na! zi să treacă plugul pe-al meu copil din fașă,
Ca să rămână-n lume pomină ucigașă.
Ea zice și depune odor-i lângă boi.
Minune! Cei din frunte, plăvanii amândoi,

Cu ochi plini de blândete pe dânsul capul pleacă,
Îl miroase; el râde și ei nu vor să treacă.

În lături! strigă vodă, și glasu-i răgușit
Se pare de păcatu-i în piept înădușit.
Iar falnica româncă pe sânu-i alb crucește
A sale brațe albe, obrazu-și dezvelește
Ș-adaugă în glas tare: Mai bine mort de mic
Decât s-ajungă în lume prin tine un calic.
Da! trage brazda, fiară, și-ngroapă laolaltă,
Alături cu pruncul, mândria ta înaltă!
Năprasnic atunci vodă c-un bici cumplit de foc
Lovește-n boi să-i mâne, dar boii stau pe loc
Ș-acoperă copilul cu-o caldă înfășare
Prin aburii ce ies din deasa lor suflare.
Și ciocârliă-ncepe cântările a-și urma,
Și mama în uimire începe-a lăcrima.

Muiere! strigă vodă turbat, schimbat în fiară.
Pieri deci și tu pe brazdă, și țâncul fraged piară!
Nebun, el se repede, dar n-a făcut doi pași,
Și iată că tufarii se mișcă a vrăjmași.
Și iată că s-aude un glas de răzbunare,
Și iată că se vede o gloată-n fuga mare
Venind cum vine zmeul pe aripă de vânt,
Cu-o falcă sus în ceruri și alta pe pământ.
Răzeșii sunt, răzeșii! Fugiți, pieriți cu toții.
Păcatul vă ajunge, neferi și domni, voi, hoții!
Răzeșii în urgie s-apropie de voi
Ca să vă puie-n juguri, să dați plugul înapoi.

.....

Dispar în clipă hoții, și zarea se deschide,
Și gloata strigă: Oarba! și copilașul râde.